

### [Forsvarsministeren.]

Det ærede Medlem Hr. Bouet omtalte nogle Tjenestemænd, der sorterer under de militære Ministerier, honorarlønnede, som efter det ærede Medlems Udtalelser skulde være daarligt stillede. Det ærede Medlem talte særlig om dem, som var ansat ved Flyvertropperne, og udtalte, at de havde ingen Mulighed for at tegne Ulykkesforsikring eller Pensionsforsikring, idet Præmierne vilde blive urimelig høje. Forholdet er det, at Befalingsmænd ved Hærens Flyvertropper, der ikke er Tjenestemænd, enten er værnepligtige Befalingsmænd eller Befalingsmænd i Reserven. De første, de værnepligtige Befalingsmænd, falder i Ulykkestilfælde ind under Lov Nr. 94 af 27. Marts 1934 om Invaliderende m. v. til tilskadekomne militære værnepligtige, hvorefter de eller deres efterladte er berettigede til Invaliditetserstatning efter Lovens nærmere Regler. Befalingsmænd af Reserven falder ind under Lov Nr. 183 af 20. Maj 1933 om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde paa samme Maade som tilsvarende Befalingsmænd ved Hærens øvrige Vaaben.

Maa jeg dernæst gøre opmærksom paa, at foruden den sædvanlige militære Lønning m. v. ydes der, uanset deres Trang, Befalingsmænd ved Flyvertropperne, der er tjenstgørende som Militærflyvere, Ballonførere og Observatører, et Flyvetillæg for hver Dag Tjenesten varer, og dette Flyvetillæg andrager 9 Kr. pr. Dag. I Øjeblikket er Forholdene, som de ærede Medlemmer ved, unormale, idet den sædvanlige Flyvning ikke kan finde Sted. Det eneste, der foregaar, er Øvelse i Svæveflyvning, men ellers, under normale Forhold, faar de en Betaling af 9 Kr. pr. Dag ved Siden af den normerede Aflønning. Jeg synes derfor, jeg har Lov til at udtale, at det paagældende Personale ikke kan siges at være daarligere stillet i økonomisk Henseende end tilsvarende Befalingsmænd ved Hærens øvrige Vaaben, idet Flyvetillægget maa forudses at dække den forøgede Risiko.

**Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording):** Enkelte af Tingets ærede Medlemmer har rettet Forespørgsler til mig, som jeg vil forsøge at besvare saa kort og fyldestgørende som muligt.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen ønskede Oplysninger om mit Syn paa Kornafleveringen efter den daarlige Høst, vi har haft. Der er som bekendt i Kornloven afsat ca. 140 000 Tons til Imødegaaelse af Forbeholdsretten for de enkelte Landmænd, der ikke kan aflevere det Korn,

de er pligtige til at aflevere, og til eventuel Reserve. Det har vist sig, at der i Aar er mange flere, som har taget Forbeholdsrret end i Fjor, dels paa Grund af, at vi har udskrevet mere Korn, og dels paa Grund af den meget ringe Kornhøst. Efter hvad der foreligger oplyst for mig, skulde der i Aar være ca. 18 000 Landmænd, der har taget Forbehold,  $\frac{1}{4}$  eller  $\frac{1}{5}$  af samtlige afleveringspligtige Landmænd, og det Skaar, det skulde gøre i Kornafleveringen, regnede man med vilde udgøre ca. 160 000 Tons, saaledes at der efter disse Tal skulde blive en Mangel paa ca. 20 000 Tons. Men da vi har en lille Beholdning fra i Fjor og tillige har lagt Beslag paa Klid, Melasse, Havre og Bygskalmel, er der ingen Tvivl om, at hvis ikke der sker Overraskelser, kan vi meget let dække det man mangler, saaledes at der ikke bliver nogen Mangel paa nogen af de Poster, hvortil der efter Kornloven skal afleveres Korn.

Derefter spurgte det ærede Medlem mig, om jeg ikke fandt det urigtigt, at man brugte saa meget Korn i Øl- og Spiritusindustrien, naar vi havde saa ringe en Kornhøst, som vi har. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor det ærede Medlem ikke nævnte en anden Industri, nemlig Kaffeindustrien, jeg kan ikke tænke mig, at det udelukkende er af personlige Grunde, da det ærede Medlem sikkert ved, at det sidste sætter jeg Pris paa, men ikke de to første Ting — en saadan særlig Begunstigelse plejer jeg ikke at nyde hos det ærede Medlem. Naar Loven er affattet med Forpligtelse til at afse Korn til alle tre Formaal, maa disse formodentlig ligestilles, og da der er betydelig Beskæftigelse i disse Industrier, kan jeg ikke se, at der er Grund til at skære Forbruget længere ned i Forhold til tidligere Forbrug, end det er sket i Kornloven. Endelig er det saadan, at det Korn, der anvendes i Industrien, betales med en betydelig højere Pris; Landmændene faar 10 Kr. mere for det Korn, der afleveres til Industrien og til Vognmandshestene.

Dernæst ønskede det ærede Medlem nogle Oplysninger om Vederlagsudbetaling til Matrikeldirektoratets Tjenestemænd. Det er en Sag, der er rejst i Hovedrevisoratet. Jeg skal hertil svare, at den Ordning, der er Tale om, har man haft her i dette særlige Direktorat i mange, mange Aar, og ved Tjenestemandslovens Gennemførelse i 1919 blev Ordningen godkendt baade af Finansministeren og Rigsdagen. Siden blev Sagen rejst af Sparekommissionen af 1921, som ønskede en Ændring i Forholdet, men Landbrugsministeriet afgav dengang en Erklæring over for Lønningsraadet gaaende